

Hun satte hans kaffe på brønddækslet.

– Tror du det varer længe?

– Nahj ... hvad laver I?

– Snakker.

– Er det skægt?

– Jah, det er meget skægt.

– Hvad er der i vejen med dig?

– Jeg har kvalme.

– Hvor er Eva?

– Hun sidder omme hos Nanna.

Skaderne var vendt tilbage og fløj frem og tilbage mellem en grantop og foderbrættet.

– Jeg skal nok skynde mig, det er ikke så slemt, der er bare røget en pakning, og så er kardan'et slået skævt. Men det er ikke noget særligt.

– Inden det bliver mørkt, ikke? Jeg kan ikke li at køre i mørke, og Nuks skal i seng. Hun skal tidligt op i morgen ...

– Ja, ja, sagde Karl.

Han hamrede skruenøglens bagside ind mod kardan-akslen.

Karl tog fat i kanten af sidevognen og fik i små, gyngende hop lempet motorcyklen ned fra cementen. Han satte sig overskrævs på den og begyndte at arbejde med kickstarteren. Motoren tog villigt, så han koblede ud og satte i gear. Det gik.

Ti minutter efter sad de igen pakket ind og svingede ud på skovvejen med næsen hjemad. Nete havde spurgt, om de ikke lige ville have en kop skrup-af te, men Karl lagde mærke til, at der kun var sat seks kager frem, og da Lonni samtidig lignede en selvdød hornfisk, takkede han nej.

Dagene var blevet længere, men henad ved fem-halv-sekstiden kom der alligevel et skær i luften, som kunne

tyde på, at mørket var på vej. Karl smækkede cyklen op i tredje, da de kom ud på asfaltvejen, han skævede ned til familien, der lå tilbagelænet bag vindskærmen. Så gassed han op.

Fem kilometer fra Helsingø begyndte det at regne. Han standsede motorcyklen, så de kunne få gummitøjet på, men „gummitøjet“ var nu ikke noget særligt, for et øjeblik efter mærkede Karl, at vandet begyndte at gå igennem, og da han så ned til de andre, stod der en stor sø i Lønnis skød, og selv om det regnede meget kraftigt, og der kom masser af vand ned, blev den ved med at have samme størrelse. Altså måtte den sive.

De standsede et par gange til undervejs og stod i læ ved en service-station i Hillerød, men så tog mørket til, og Karl foreslog, at de fortsatte, også fordi Eva var begyndt at græde og skulle hjem i seng. I skoven før Bløvsstrød satte motoren ud. Den kunne godt startes igen, men ville ikke trække cyklen udover første gear. Efterhånden som trætheden bredte sig fra låret ned i Karls venstre ben, blev hans kontrol over startsparkene svagere og svagere, og til sidst ramte han hver anden gang med knysten på benets inderside stålrammen omkring motorblokken. Han følte, hvordan strømpen og hudafskrabningen begyndte at forene sig, men han tænkte på krigen, og hvad den havde krævet og ville kræve af ham. Han havde et ansvar, og nu skulle det vise sig, om han var det voksne. Lonni og Eva sad i mørket, og han hørte ikke noget til dem, måske var de døde.

Karl steg af og prøvede at bruge højre ben til starten, men det var ikke bedre, foden skred meget lettere, og han hamrede den ydre knyst på, hvor han før havde ramt med den på indersiden.

– Godt, sagde han, godt din satan, så prøv selv hvordan det er! Passet ind i sig selv af smerte, trådte han et skridt